dílna
SPECIAL
2009 XVI
MIKULOV
VÝTVARNÉ SYMPOSIUM

dílna

SPECIÁL

2009 XVI

MIKULOV

VÝTVARNÉ SYMPOSIUM

matthias
ute

ANTLFINGER
HÖRNER

DE

milena

DOPITOVÁ

CZ

host / guest

monika

FRYČOVÁ

CZ

host / guest

eva

JIŘIČKA

CZ

host / guest

david

MOŽNÝ

CZ

jakub

NEPRAŠ

CZ

corine

STÜBI

CH

kurátor

petr

ZUBEK

DE/CZ

„Umění není zrcadlo, které svět odráží, ale kladivo, kterým se do světa buší.“

Vladimír Vladimirovič Majakovskij

Pod dojmem úvodního citátu se zamýšlím nad několika větami do katalogu, který je závěrečným ohlédnutím, pomyslnou tečkou za uplynulým ročníkem výtvarného sympózia. Každoročně přistupuji k tomuto čestnému úkolu s úctou a respektem. Respektem k dílu, jehož část vznikala v době, kdy jsem i já mohl malou měrou pomoci.

“Dílna“ 2009 nám po vzoru renesančních mistrů průlomově ukazuje cestu moderní doby a je příslibem tvůrčího náboje do dalších let. Šesnáctý ročník nám tedy nejen ukázal možnosti a trend moderního umění, ale také zrekapituloval všechny uplynulé ročníky a ve zkratce nás provedl průřezem této jedinečné sbírky.

Tato inspirující příležitost vrátit se zpět v čase a připomenout si celou mnohaletou tvorbu nám ukazuje správnost rozhodnutí zakladatelů tohoto jedinečného díla a opět nás pobízí k novým nápadům, jak dostát závazku, který každá politická reprezentace přebírá s odpovědností za kulturní dědictví našeho města.

Jsem přesvědčen, že šestnáctý ročník odstartoval další epochu tvůrčích let, ve kterých budou vznikat nové hodnotné práce, na které se těší všichni milovníci výtvarného umění z řad mikulovských občanů i návštěvníků našeho města.

Je mi potěšením, že mohu touto cestou poděkovat všem organizátorům výtvarného sympózia i výtvarníkům, jejichž díla obohatila naši sbírku, a zároveň vyslovit naději, že další ročníky mikulovského výtvarného sympózia budou KLADIVEM, KTERÝM SE DO SVĚTA BUŠÍ.

Rostislav Koštial, *starosta města Mikulova*

Šestnáctý ročník výtvarného sympózia “dílna“ byl výjimečný svou formou i obsahem. I DVD záznam, který se vám nyní dostává do rukou, je jiný, než na jaký jste možná byli dosud zvyklí. Elektronická média dosud nedostala takový prostor v rámci jednoho ročníku. “Dílna“ překročila hranice zámku, zámecké zahrady a pronikla do města. Jistě k tomu kroku bylo třeba nemálo odvahy. Dík patří hlavním organizátorům za to, že ji našli, i těm, kteří je dokázali podpořit.

Mgr. Petr Kubín, *ředitel Regionálního muzea v Mikulově*

“Art is a hammer to beat the world, not a mirror to reflect it.”

Vladimir Vladimirovich Mayakovskyi

Having the initial quote in mind, I am pondering about a few sentences for the catalogue which looks back at the past year of the Mikulov Art Symposium. Each year, I approach this honorary task with great respect. Respect to work who part was being created at a time when I could help to a small extent.

“dílna” 2009 leads the way of modern times, just like the masters of Renaissance, and promises a creative potential for the years to come. Its 16th year not only showed us the possibilities and trends of modern art, but also summed up all of the past years and presented an overview of this unique collection.

This inspiring opportunity to come back in time and see what has been done throughout all those years proves the decision of the symposium’s founders was right. It gives us new ideas of how to stand up to the commitment which passes on to each new political representation, together with the responsibility for the cultural heritage of our town.

I believe that the 16th year of the Mikulov Art Symposium launched a new creative era of valuable artefacts all art lovers among the people of Mikulov and its visitors are looking forward to.

It is my pleasure to be able to express my gratitude to all the organizers of the symposium and all the artists whose works enriched our collection, and to express my firm belief that the future years of the Mikulov Art Symposium will be “a hammer to beat the world”.

Rostislav Koštial, *Mayor of Mikulov*

The 16th year of the Mikulov Art Symposium “dílna” was exception in its form as well as in its content. Also the DVD you are now exploring is different that the ones you might have been used to. To date, electronic media have not been given so much space within a single event. “dílna” has overcome the boundaries of the chateau and its park and penetrated the town. This must have taken a lot of courage. I’d like to thank the organizers for finding it, as well as everybody who were able to understand them.

Mgr. Petr Kubín, *Director, Regional Museum in Mikulov*

Kužely světla nad pálavským mořem

Je dáno, že každý rok přijde léto a že na něj lidé reagují radikálními změnami hodnot. Polevují v pracovním úsilí, odjíždějí na dovolené a lenoší, protože to jde nejlépe, když nás vyhřívá slunce. Takovými změnami pochopitelně prochází i život výtvarných umělců a umělecký provoz vůbec. Výstavy v galeriích jsou zahájeny už na začátku léta, aby jejich přípravy nevyžadovaly přerušení dovolených. Někteří galeristé raději výstavní prostory zavřou a počkají na podzim. Umělci jednají podle toho. A pokud už se někteří vrhnou do práce, pak především ti, kteří v jiná roční období nemohou pracovat nerušeně.

V tomto čase ovšem na umělce číhají také léčky, které je přimějí k aktivitě: workshopy, festivaly a sympózia. Jejich obliba spočívá v tom, že jsou obvykle spojeny s pozváním do míst, kam se umělec jinak nepodívá, že je pro něj nachystán servis, jaký obvykle nemá, a že ve většině případů dostane odměnu (přinejmenším v naturáliích), což za jiných okolností také nebývá pravidlem. Kombinace tvůrčí činnosti a lenošení je v tomto ohledu samozřejmostí, přičemž vůbec nelze říct, že by šlo o kombinaci neproduktivní. Změna životního rytmu a nahrazení každodenní rutiny mimořádnou situací se na výsledku často projeví.[1]

Sympozium “dílna“ Mikulov má v českých zemích výjimečné postavení jedné z nejtradičnějších a kvalitativně nejvyrovnanějších letních událostí.[2] Když letos Libor Lípa a jeho tým nakrátko zpřístupnili depozitář sbírky vznikající od prvního ročníku sympózia v roce 1994 do současnosti, mohli návštěvníci zjistit, že její narůstání kopíruje proměny výtvarného umění natolik, že vznikla v podstatě reprezentativní mapa patnácti let v českém umění a s mezinárodními přesahy. Pakliže městští a krajští představitelé podporují vznik stálé a veřejné expozice současného umění na mikulovském zámku, může se sbírka stát základem pro koncepční práci přesahující rozměr „dokumentace“ sympózií.[3]

Šestnáctý ročník “dílny“ byl pro mikulovské sympózium v dvojím smyslu zlomový. Jednak byl poprvé věnován elektronickým médiím, jednak se organizátoři rozhodli zkrátit pobyt pozvaných autorů na jeden týden. První rozhodnutí lze hodnotit pouze pozitivně. Neznamená trvalé přesměrování zaměření “dílen“, pouze jejich rozšíření o oblast, která je již dlouho samozřejmou součástí umělecké tvorby. Druhé rozhodnutí, tedy zkrácení pobytu účastníků, si zaslouží delší polemiku. Úvaha, že dopředu oslovení účastníci mohou pracovat na svých projektech „doma u počítače“, je zčásti oprávněná. Na druhé straně kratší doba strávená in situ omezuje možnost hlouběji poznat navštívené místo a spojit s ním svoji činnost. Tím spíš to je namístě podotknout, když podtitul sympózia zněl *Místo a médium (místo – média – člověk)*. Umělec používající elektronická média sice nemusí dostat velký ateliér, zato u něj může hrát důležitou roli možnost pozorování, zažívání a účasti, tedy všechno to, co bychom mohli nazvat studiem „místa“. A jakkoli se ztotožňuji s poznámkou Edith Jeřábkové z loňského katalogu: „Jako velkou přednost a také příslib životaschopnosti mikulovského sympózia vnímám skutečnost, že jeho organizátoři nenutí účastníky reagovat na genius loci, čímž se vyhnuli křečovitým dramaturgiím,“ stojí jistě za zamyšlení, že obsahem představy o „místě“ mohou být i velmi specifické reálie místa jako lokality s jeho přírodními a historickými aspekty, sociálním životem a konkrétními individuálními osudy, které společenský život ustavují. Nejde o to nutit, ale nabídnout.

Navzdory mé kritické poznámce je třeba říct, že se pozvaní umělci se situací vyrovnali. Kurátor šestnáctého ročníku Petr Zubek měl šťastnou ruku při jejich výběru a pozval autory, kteří k výzvě přistoupili odlišnými způsoby, ale s všeobecnou péčí o důstojnou sebeprezentaci. Nejortodoxněji se k prostředí, a tím i k vytčenému záběru “dílen“ přimkla Eva Jiřička, která na základě četby mikulovských pověstí (re)konstruovala jejich témata s kamerou v ruce na ulicích města. Její video v sobě mělo lehkost záznamu pořízeného shodou okolností a zároveň chytře a vtipně rozehrávalo vztahy mezi obrazem a slovem, všední realitou a fikcí, pozorováním a interakcí. Petr Zubek oprášil starý středoevropský sen „mít moře“ a z reproduktorů skrytých na fascinující budově Dietrichsteinské hrobky nechal znít zvuk mořského příboje. Jelikož je hrobka situována do jednoho z nároží centrálního náměstí, rozeznával se střed města neurčitým (protože neadekvátním a neočekávaným) hlukovým pulzem. Další účastnice, Milena Dopitová, jako by chtěla Zubkovi vyjít vstříc. Na zříceninu věže a jednu ze zdejších dominant, Kozí hrádek, umístila silný světelný zdroj kroužící po setmění nad městem a připomínající pobřežní maják. Podobně jako Zubkův záznam vlnobití nebylo jednoduché spojit s mořem hned po prvním poslechu, byla také Dopitové světelná instalace víceznačná. Vzhledem k historické funkci Kozího hrádku jako součásti obranného systému města mohl kužel světla putující po střechách a fasádách mikulovských domů asociovat také strážní věž, což by navíc nebylo od věci, uvědomíme-li si, že pomezní Mikulov byl na stráži před vpádem cizích vojsk nejen v dávnější minulosti, ale rovněž nedávno, kdy střežil plot z ostnatého drátu oddělující zemi od nebezpečně neutrálního Rakouska.[4]

Rozhovor Evy Jiřičky s obyvatelem Mikulova o existenci vodníka se jako konkrétní mezilidská interakce dotkl přístupu, jímž k tématu místa přistoupili němečtí umělci Ute Hörner

a Mathias Antlfinger ve společné realizaci *Le Chat Noir*. V nejzazším koutě zámecké zahrady postavili kiosek a večer v něm prodávali víno. Neobyčejně obyčejné rozhodnutí posilovat zábavu a očekávání příslibem bezplatné konzumace v případě, že na některém z přenosů průmyslových kamer rozmístěných po parku zahlédnou černou kočku, vytvářelo nečekaně mnoho diskuzí, sporů, nepodložených tvrzení a pokusů oblafnout obsluhu vinárny.[5] Díky tomu se mimochodem zapomnělo, že černá kočka věští neštěstí, protože tentokrát byla vzývána jako zachránce vyschlých hrdel a postupně vysychajících peněženek.

Kurátor Petr Zubek oslovil také autory, kteří se nechtěli k tématu sympózia přihlásit a chtěli hlavně prezentovat vlastní práci v neobvyklých podmínkách. Gleb Choutov a Maya Ilic z Ruska se jako jediní nemohli dílny zúčastnit, a tak alespoň přispěli vizualizovaným softwarem, který kódoval zadaný text do různých zvukových kombinací. Je možná škoda, že brněnská performerka Monika Fryčová v Mikulově „nic neprovedla". Z projekce jejích videí bylo každopádně patrné, že její velký talent spočívá ve schopnosti prolínat okamžité akce i dramaturgicky připravená představení a mísit reálné, teatrální, rituální a komické v jeden celek, v němž umění a život přestávají existovat odděleně.

Za opak přímých akcí Moniky Fryčové by mohl být považován animátor David Možný. Na svých 3D animacích pracuje ukrutně dlouhou dobu, a tak ani nebylo možné očekávat vznik díla přímo v Mikulově. Přesto repríza animace *Rahova* potvrdila, že právě díky jeho nasazení a pečlivosti vznikají díla mimořádné kvality. Už když *Rahova* představil o rok dříve v brněnském Domě pánů z Kunštátu, bylo zřejmé, že překročil vlastní stín a vytvořil impozantně vyznívající dílo balancující na hraně hudebního klipu (nedílnou složkou je hudba Michala Mariánka) a kontemplativní reflexe urbánní civilizace.

Vývoj formální a obsahové úrovně děl Davida Možného podtrhla rovněž jeho prezentace v místním kině v den vernisáže, podobně jako u dalších dvou autorů mladé generace sázejících na náročné projekty v oblasti filmu, videa, videoinstalace a animace: Čecha Jakuba Nepraše a Švýcarky Corine Stübi.

Nepraš je právem řazen mezi nejzajímavější české autory rozvíjející postprodukční možnosti médií videa a animace. Ten výzvu vyjádřenou podtitulem sympózia vzal jako podnět k hledání prostředí, která budou jeho díla reinterpetovat. A jelikož příroda byla jednou z jeho silných inspirací, promítl jeden ze dvou komplikovaných *videoornamentů*, v nichž masmediální a filmové obrazy komponoval do pohyblivých celků biomorfního charakteru na skálu prodírající se zdí jedné ze zámeckých bran a druhý na stěnu v zámeckém parku porostlou svlačcem.

Corine Stübi pro změnu obsadila jeden ze sklepních sálů zámku a v potemnělém prostoru s obrovskými dřevěnými sudy na víno a obrovským lisem[6] poprvé promítla úplně nový krátkometrážní hororově laděný film *The Chase*. Rovněž je na její práci znát rychlý vývoj od efektní klipovité podívané ke konceptuální reflexi narativních konvencí. Stübi dobře rozumí filmovým žánrům, a to jí umožňuje ne je jen slepě následovat, ale problematizovat. Obnažuje-li však na jedné straně jejich struktury a zviditelňuje-li je divákovi, na straně druhé se dokáže postarat o to, aby film neztratil nic ze své působivosti. Muži jdou prosluněným lesem... přesto si svítí baterkami... jako by něco hledali... jsou tam také hnusní náckové s dýmovnicemi... a tetováním... nakonec všichni sedí kolem ohně na bílých soklech. Stuebi v *The Chase* operuje s pravidly filmového hororu, archetypy strachu, symboly násilí, rituály i kýčem.

Mikulovské výtvarné sympózium "dílna" představovalo malý výsek ze spektra možností takzvaných elektronických médií. Jinak to ani nešlo. První průzkum teritoria, jímž letošní ročník bezesporu byl, ovšem dopadl tak dobře, že jistě stojí za uvážení, kolik prostoru by jim bylo možné věnovat v ročnících následujících. Intermedialita a uvažování o adekvátním poměru ideje a média se již staly nedílnou součástí kreativních strategií. Zejména pro nastupující generaci je samozřejmostí držet v jedné ruce pastelku a druhou programovat. Nikdo jim nestojí v cestě a svět je pole možností, k čemu a jak se vyjádřit. A díky tomu, že toto v Mikulově pochopili, se zdejší sympozium dostalo zase o krok dál.

Jiří Ptáček, *teoretik ročníku*

Poznámky:
1. Autor textu si vyhrazuje právo nemít tak úplně pravdu.
2. Autor textu ocenil mimořádně profesionální technické zajištění akce. Na podobně vysoké úrovni není běžné ani u institucí, které se prezentací elektronických médií zabývají soustavně.
3. Autor textu je zvědavý, jestli plán vytvořit veřejnou expozici ovlivní obsahové zaměření a výběr účastníků na budoucích sympóziích.
4. Autor textu si uvědomuje, že komunistické Československo neohrožovali ani tak Rakušané, jako sami Čechoslováci, kteří chtěli zemi tajně opustit, a tím dát najevo, že v ní není něco v pořádku.
5. Autor textu černou kočku neviděl, podobně jako všichni, kterých se ptal.
Vstřícným gestem Hörnerové s Antlfingerem bylo, že podmínky hry rozšířili na kočky všech barev.
6. Autor textu pochází z jižních Čech a nikdy v životě podobné stroje neviděl.

Cones of light above the sea of Pálava

It is a given that every year, when the summer comes, people react to it by radically changing their values. Their work efforts grow weaker; they go on holidays and become idle since that's done best when you're bathing in the sun. Such changes naturally affect the lives of visual artists, too, and artistic operations in general. Galleries launch exhibitions early in the summer so that they do not interfere with their vacations. Some even prefer to close their galleries and wait for the autumn. And artists act accordingly. If any of them plunge into work, that's because they can't do their job undisturbed in other parts of the year. In summer, there are other traps for artists that make them do something – workshops, festivals and symposiums. Their popularities lies in the fact that they usually involve going to a place the artists would never have gone; that they are taken care of which they normally would have, and that they receive compensation – at least in kind – which can also be an exception to the rule. The combination of creative activity and being idle therefore comes naturally, and it's certainly a productive combination. The change in life style and daily routine often is often reflected in the result.[1]

The symposium "dílna" in Mikulov has a unique position in the Czech lands as one of the most traditional and balanced summer events. [2] When this year Libor Lípa and his team temporarily opened the collection's depository with works created since the symposium's first year, many visitors found out that the collection follows the changes of visual art to the extent of creating a map of the Czech visual art of the last fifteen years, with international reference. Given the support of municipal and regional authorities for a permanent and public contemporary art exhibition at the chateau of Mikulov, the collection can become the basis for conceptual work exceeding the documentation of the symposiums.[3]

The 16th year of the Mikulov Art Symposium "dílna" was crucial in two ways. For the first time, it focused on electronic media, and the organizers also decided to shorten the artists' stay in Mikulov to one week. The first decision was certainly positive. It does not bring about any general change of focus; rather, it broadened the symposium by an area that has long been an integral part of visual art. The other decision – cutting shorts the participants' stay – deserves a longer remark. The idea that the participants can work on their projects "at their computers at home" is justified up to a point. On the other hand, a shorter time they spend "in situ" narrows their ability to get to know the place they visit and link their work with it. This is particularly true given the symposium's motto – Place and Medium (place – medium – person). Artists working with electronic media do not need big studios. What can be important, though, is the opportunity to observe to experience and to participate – something we could call the study of a place. And as much as I agree with the note by Edith Jeřábková from last year's catalogue – 'I see as a great advantage and a promise for the future the fact that the organizers do not force the participants to react to the spirit of the place, avoiding any strained schemes' – I think that the content of any consideration of a place can involve very specific reality of a place as a locality with its natural and historic aspects and social life formed by concrete destinies of individuals. The point is not to force but to offer.

Despite this critical remark I have to say that the artists coped well with the situation. The curator of the 16th year, Petr Zubek, made a great choice and invited authors who approached the challenge in different ways, taking great care of decent self-presentation. Eva Jiřička manifested the most orthodox attitude to the environment and to the intention of the symposium by, having read several Mikulov legends, reconstruction their topics with a camera in the streets. Her videos had the lightness of being shot coincidentally, and at the same time in a clever and funny way played with the relations between image and word, everyday reality and fiction, observation and interaction. Petr Zubek revived an old Central European dream of "having the sea" and played the sounds of rough sea from speakers positioned on the fascinating building of the Dietrichstein crypt. As the crypt stands at one of the corners of the central town square, the town centre echoed with an indefinite (inadequate and unexpected) noise pulse. Another participant, Milena Dopitová, met Petr Zubek half way when she positioned a strong source of light onto the ruins of tower, the Goat Peek, which circled above the town after dark, resembling a light house. Just like it was not easy to connect Zubek's recorded sound of waves with the sea after the first listening, the installation by Dopitová had multiple meanings as well. Given the historical purpose of the Goat Peek as part of the town's defensive system, the cone of light travelling on the roofs and facades of Mikulov houses could bring about an association of a watch tower. This makes sense given the town's borderland position, preventing the entry of foreign armies in the past, as well as its relatively recent barbed-wire fences protecting the country from the dangerously neutral Austria.[4]

The dialogue between Eva Jiřička and a Mikulov inhabitant about the existence of the underwater man, or water sprite, as a concrete interpersonal interaction touched upon

the attitude towards the theme of the place adopted by German artists Ute Hörner a Mathias Antlfinger in their joint realisation entitled *Le Chat Noir*. They put up a stand In the outermost corner of the château garden where they sold wine at night.The extraordinarily ordinary decision to reinforce entertainment and expectations with the promise of free drinks in case anyone spots a black cat at one of the monitors positioned around the park created an unexpected number of debates, disputes, unfounded claims and attempts to fool the proprietors of the wine stand. [5] This made everyone forget that the black cat is a symbol of bad luck because this time it was revered as the saviour of thirsty throats and dwindling finances.

Petr Zubek also approached authors who did not want to go along with the focus of the symposium; instead they wanted to present their work in a unusual setting. Gleb Choutov and Maya Ilic from Russia were the only ones unable to personally attend so they contributed their visualized software that coded texts into various sound combinations. It is perhaps a pity that the Brno performer Monika Fryčová did not "commit" anything in Mikulov. The projection of her videos however showed that her great talent consists in the ability to mingle immediate action with orchestrated performances and put together the real, the theatrical, the ritual and the comical in one complex in which art and life cease their separate existences.

The work of animator David Možný could be considered the opposite of the direct actions by Monika Fryčová. He spends immensely long time working on his 3D animations and we therefore could not expect his work to be created in Mikulov. However, the re-run of his animation *Rahova* confirmed that thanks to his devotion and accuracy, he creates works of exceptional quality. Although *Rahova* premiered a year earlier in Brno's Dům pánů z Kunštátu gallery, it was obvious that Možný exceeded himself and created an impressive work of art verging on a music video (music by Michal Marjánek is an important part of it) and a contemplative reflection of the urban civilisation.

The development of the formal and content level of David Možný's works was underlined by his presentation in the local cinema theatre a day after the opening of the symposium's final exhibition. And the same is true for two other young authors working with demanding projects in the area of film, video, video installations and animation – Czech Republic's Jakub Nepraš and Corine Stübi from Switzerland.

Nepraš is duly considered one the most interesting Czech authors developing post-production opportunities in video and animation. He took the challenge, expressed in the symposium's motto, as an incentive to search for environments to be re-interpreted through his works. And since he was strongly inspired by nature, he projected one of the two of his complicated video-ornaments, in which he composed mass media and film images into mobile units of biomorphic character, onto a rock standing out from the wall of one of the chateau's gates, and the other onto a wall in the chateau park covered with bindweed.

Corine Stübi occupied one of the chateau's cellars. In the dark environment with giant wooden wine barrels and a giant wine press[6], she screened her brand new short horror-inspired film *The Chase*. Her work also shows a rapid development from flashy video performance to a conceptual reflection of narrative conventions. Stübi has a good grasp of film genres which allows her to not just follow them but to question them. She reveals and visualises their structures to the viewer but also makes sure her films loses none of its appeal. Men walking through a sunlit forest – with flashlights... as if looking for something... there are also nasty neo-Nazis with flares and tattoos... in the end they are all sitting around a camp fire on white pedestals. In *The Chase*, Stübi works with the laws of horror films, with the archetypes of fear, symbols of violence, rituals and kitsch.

The Mikulov Art Symposium "dílna" presented a small portion of the whole spectrum of possibilities of the electronic media – there was no other way. But the first inquiry into this territory turned out so well that we should think about how much space should be devoted to them in the coming years. Inter-mediality and the deliberation on an adequate relation between the idea and the media have become an integral part of creative strategies. For the upcoming generations it is natural to hold a pencil in one hand and to programme computers with the other. No one stands in their way and the world is full of possibilities of what to reflect and how. And since this is well understood in Mikulov, the symposium made another leap forward.

Jiří Ptáček

Notes:

1. The author of the text reserves the right not to be completely right.
2. The author of the text appreciated the exceptional professional and technical background of the event which is not common even at institutions that systematically present electronic media.
3. The author of the text is curious whether the plan to establish a public exhibition will affect the focus and the choice of participants of future symposiums.
4. The author of the text is aware that communist Czechoslovakia did not face threat posed by Austrians but rather by Czechoslovaks themselves who wanted to leave the country illegally, thus suggesting that something was wrong.
5. The author of the text saw no black cat, just like anyone he asked. Hörner and Antlfinger made an accommodation gesture of extending the rules of the game to cats of all colours.
6. The author of the text comes from southern Bohemia and had never seen such machines before.

Mathias Antlfinger
Ute Hörner

Mathias Antlfinger
narozen/born: 16. 12. 1960, Limburg an der Lahn (DE)
studia/graduate: Kunstakademie Düsseldorf (DE)

Ute Hörner
narozena/born: 1964, Limburg an der Lahn (DE)
studia/graduate: Kunsthochschule für Medien, Kolín nad Rýnem/Kunsthochschule für Medien, Cologne (D)

kontakt/contact:
e-mail: info@hoernerantlfinger.de
www.h-a.org

Le Chat Noir

Mediální instalace sestávající z dřevěné boudy, baru, lustrů, monitoru a bezpečnostního kamerového systému.

Pověra dnes nabývá pozoruhodných rozměrů, jakým se těšila i dříve, a vede lidi k tomu, aby nacházeli kauzální vztahy příčiny a následku mezi nezávislými událostmi – ať už proto, aby získali přehled ve stále nepřehlednějším světě, aby dali osobním osudům a událostem hlubší smysl, nebo ve smyslu sebenaplňujícího proroctví vyvolávali katastrofy nebo pohromy. Teoreticky viděno se přitom jedná o fenomén synchronicity: „ghosts apear where there is an observer" („duchové se objevují tam, kde je divák").

Kočka, zejména černá, byla v dobách před osvícenstvím považována za mystické zvíře, které upozorňovalo na blížící se neštěstí a které bylo spojené s neviditelnými světy. Nyní žijeme v 21. století a z kočky zbývá pouze metafora. Vzhledem k dnešnímu naprosto zracionalizovanému světu tuto mytickou funkci částečně plní umění.

Během mikulovského výtvarného sympózia jsme umístili čtyři hlídací kamery směrem do tmy kolem mikulovského zámku. Společně jsme slavili večírky v baru Le Chat Noir – dřevěné, prkenné boudě z odpadu z pily – a čekali na tu námi vyvolávanou událost. Jestli to bude dobré, nebo zlé znamení, když se před jednou z kamer objeví černá kočka, jsme vyřešili alespoň pro okamžik jejího zjevení: kolo šampaňského na náklady baru. Oproti všem věštbám se případ skutečně udál, dokonce dvakrát. Podle záběrů z kamer byly kočky skutečně černé.

V souladu s původní myšlenkou sympózia jsme instalací Le Chat Noir poskytli prostor pro rituál společného a společenského popíjení a současně jsme kladli otázku o vzájemném působení očekávání a skutečných událostí. Nebyli jsme, jako umělci účastnící se sympózia, též něco podobného jako černé kočky, jejichž krátké zjevení možná mělo nějaký význam?

Le Chat Noir

Media installation consisting of a wooden shack, a bar, chandeliers, a monitor and a camera monitoring system.

Superstitions nowadays reach remarkable proportions and make people look for causal relations of cause and consequence between independent events, for they want to make the complicated world around them more orderly, or to render a deeper meaning to personal destinies and events, or even to bring about catastrophes and distastes according to the principle of self-fulfilling prophecy. Theoretically, this is the phenomenon of synchronicity – "ghosts appear where there is an observer".

The cat, particularly the black cat, was considered a mystical animal before the Enlightenment, which drew attention to a coming disaster and which was linked to the invisible worlds. Now we live in the 21st century and the cat has been reduced to a metaphor. Given today's rational world, the mystical function has partially past onto art.

During the Mikulov art symposium, we positioned four monitoring cameras in the dark surrounding the chateau. We then partied in the Le Chat Noir Bar – a wooden shack made of waste we got from a local sawmill – and waited for the event we were invoking. We solved the issue whether a black cat's appearance in front of any of the cameras it will be an ill or a good omen by giving out a round of champagne on the house. Despite all predictions, such a case did happen twice. According to the footage, the cats were really black.

In agreement with the symposium's underlying idea, the installation Le Chat Noir granted space for the ritual of common and social drinking; at the same time, we raised questions about the mutual causality of expectation and real events. Weren't we, as artists taking part in the symposium, just like black cats whose short appearance might have a meaning?

Milena Dopitová

narozena/born: 25. 10. 1963, Šternberk;
žije a pracuje v Praze/lives and works in Prague (CZ)
studia/graduate: Akademie výtvarných umění
v Praze/Academy of Fine Arts, Prague

kontakt/contact:
e-mail: m.dopitova@email.cz
www.jirisvestka.com/artist-detail/milena-dopitova
www.milenadopitova.cz

Mikulov ´09

Na sympóziu jsem realizovala dvě instalace do veřejného prostoru. Mikulov je město, které má nezaměnitelnou, specifickou atmosféru nejen svým historickým, architektonickým nebo geografickým kontextem. Jeho energie stále inspiruje k novým výstupům a přesahům.
Obě instalace konfrontují hranici času, místa a události nedávné i vzdálené.
Šest projekcí s názvem M.M.D. jsem umístila do vstupní brány zámku. „Temná brána byla v minulosti jediným přístupovým místem. Šest monumentálních oblouků uvnitř připomíná původní bezpečnostní charakter stavby, ale zároveň je důstojným vstupním prostorem do areálu zámku. Šest párů tančících cviček „jarmilek“ plní současnou funkci hradní stráže. Svou taneční performancí doprovázejí a vítají každého návštěvníka.
Druhý projekt vznikl na Kozím hrádku. Původně severní věž hradu byla důležitým strategickým bodem až do nedávné historie.
Světelná instalace s názvem Kde je Novák? se vrací k původnímu účelu stavby a k charakteru místa. Otvírá otázky spojené s veřejným a intimním prostorem. Dotýká se společenských vztahů, zvyků, předsudků... Jak vnímáme toho druhého... známého či neznámého? Pohyb světla v temných nočních ulicích města odkrývá, pátrá, identifikuje a znepokojuje. Co zbývá? Snad jen být bdělý...

Mikulov ´09

At the symposium, I made two installations in public space. Mikulov is a town with a unique, specific atmosphere owing to more than its historic, architectural and geographical context. Its energy keeps inspiring to new attitudes and outreaches. Both installations confront the boundary of time, place and events, recent and distant.
I placed six projections entitled M.M.D. into the chateau's entrance gate. In the past, the Dark Gate use was the only access point. Six monumental arches inside the gate recall the original defensive character of the structure, at the same time being a dignified entry to the chateau premises. Six pairs of dancing gym slippers perform the current function of castle guards. Their dance welcomes and accompanies each visitor.
The other project was centred on the Goat Peek. Originally the northern castle tower, it was until recently an important strategic point. The light installation "Where is Novák?" comes back to the original purpose of the structure and the character of the site. It raises questions related to the public and intimate space. It touches on social relations, habits, prejudices... How do we perceive the other one, be it a friend or a stranger? The movement of light in dark, night streets of the town discovers, searches, identifies and disturbs... What's left? Perhaps to be on guard...

Monika Fryčová

narozena/born: 19. 12. 1983, Prostějov;
žije a pracuje v Brně /lives and works in Brno (CZ)
studia/graduate: FaVU VUT v Brně, Academy of Arts
Iceland/FaVU VUT in Brno, Academy of Arts Iceland

kontakt/contact:
e-mail: promin.kvetinko@gmail.com
www.ffa.vutbr.cz/~frycova

volume – pohyb – přednes

aura/zjevení dálky
nn (nikdy nezapomenu)

roční doby.
opírám se o skutečnost, co nejbližší
záhada/moment/
čekání na odpověď, která nepřichází
chvění
pramen obrazotvornosti a cit

oslnění
porušit kontinuitu příčin a následků, a tím rozvrátit navyklé vnímání.

skladba, kterou bych mohla omezit na jedinou melodii =
= Señorita ∈⇨∂ *Cosmos*
(rituál, touha, fantastika apod. – Performers & Magicians why do they exist?

volume – motion – delivery

aura/distance revelation
wnf (will never forget)

seasons of the year.
I rely on reality, as close as possible
mystery/moment/
waiting for a reply that is not coming
quivering
source of imagination and emotion

dazzling
break the continuity of causes and consequences and unhinge the habitual perception.

Tune that I could narrow down to a single melody =
= Señorita ∈⇨∂ *Cosmos*
(ritual, desire, sur-reality and so on. - Performers & Magicians why do they exist?

Eva Jirička

narozena/born: 25. 8. 1979, Praha;
žije a pracuje v Praze/lives and works in Prague (CZ)
studia/graduate: Akademie výtvarných umění v Praze, Akademie der Bildenden Künste Wien/ Academy of Fine Arts, Prague; Akademie der Bildenden Künste Wien

kontakt/contact:
e-mail: evajiricka@yahoo.com
www.karlinstudios.cz

Mikulov
Termín uskutečnění: 8.–15. 8. 2009

Eva Jiřička pracovala v Mikulově podobným způsobem jako u svých posledních děl, v nichž kombinuje dokumentární záznam s uměle navozenou situací. Díky dokumentaristicky zachycené situaci působí její videa jako přirozený záznam „obyčejné“ události a zároveň vyvolávají pocit manipulace jak s „herci“, tak i s divákem. Během sympózia zastavovala obyvatele Mikulova s dotazem na místní pověsti, legendy a příběhy, se kterými se dopředu seznámila. Voyerským způsobem zachycovala nic netušící obyvatele Mikulova a ve výsledném videu je připodobňovala k postavám z místních pověstí. Podařilo se jí tak vytvořit video, které se prostorově i časově propojovalo s probíhajícím sympóziem a vtipně do něj zapojila i místní obyvatele. Podobné akce uskutečnila už ve svých předchozích dílech vzniklých v Curychu, Vídni nebo Bratislavě.

Ondřej Horák

Mikulov
August 8-15, 2009

In Mikulov, Eva Jiřička employed a method she used in her latest works, combining documentary footage with artificially created situations. Due to the documentary nature of the footage, her videos come across as a natural depiction of an “everyday” event, while at the same time creating a sense of manipulation with the “actors” as well as with the viewers. At the symposium, she approached the inhabitants of Mikulov with inquiries about local legends, myths and stories which she had learned about. She voyeuristically recorded unsuspecting inhabitants of Mikulov and likened them to the legendary characters in the final footage. She thus created a video time- and space-wise related to the symposium in progress, in which she wittily integrated the locals. She carried out similar undertakings as part of her pervious work in Zurich, Vienna and Bratislava.

Ondřej Horák

David Možný

narozen/born: 19. 7. 1963, Brno;
žije a pracuje v Brně/lives and works in Brno (CZ)

kontakt/contact:
email: dfx@underconstruction.cz
www.underconstruction.cz

„Myslím, že žijeme v limbu. Nežijeme v minulosti, nežijeme v budoucnosti; žijeme mezi tím.“
Steve McQueen, britský videoumělec

Rahova je velké sídliště (180 000 obyvatel) na okraji Bukurešti. Těžkotonážní architektura betonových osmipodlažních bloků se stala ve videu Davida Možného předmětem dekonstrukce a zpochybnění reality. Budovy se stávají kulisami apokalyptického filmu, ve kterém není úplně jisté, zdali ke kataklyzmatu teprve dojde, či už k němu došlo. David Možný používá stejnou strategii, kterou uplatňoval již v dřívějších videích. Vybírá si specifické prostředí, ať už to v minulosti bylo například prostředí obchodního domu, nebo prostory obývacích pokojů, tak jak jsou reprodukovány v časopisech o bydlení, tedy prostředí, která spojuje všednost a univerzálnost. Na těchto prostředích jej zajímá pouze povrch, to, jak vypadají navenek, a na tomto povrchu rozvíjí své příběhy.
Video Rahova je založeno na reálných snímcích, fotografiích takového typu, které ilustrují to, co říká o fotografii Baudrillard v Dokonalém zločinu: *„Každý fotografovaný objekt je stopou zanechanou po zmizení všeho ostatního“* – tedy po zmizení všech aspektů a komentářů, jako je osobní, sociální, kulturní kontext toho, co je v danou chvíli v hledáčku objektivu. Pokud se tato tenká blána „zmrazeného času“ prolomí tím, že se k ní opět nalepí čas (manipulací v počítači), tyto pohyblivé obrazy se vydají novým směrem. Začnou modelovat realitu své vlastní fikce, realitu čekárny či předpeklí. Autor si hraje s myšlenkou, že peripetie prostoru čekárny jsou natolik nestálé, že se na ně nemůžeme spolehnout.

František Kowolowski

„I think we are living in limbo. We are not living in the past, we are not living in the future; we are living in between.“
Steve McQueen, British video artist

Rahova is a large housing estate (180,000 inhabitants) on the outskirts of Bucharest. In David Možný's video, its heavy-sized architecture of eight-storey blocks becomes the subject of the deconstruction and questioning of the reality. The buildings become a background for an apocalyptic movie in which it's not quite clear whether cataclysm is yet to happen, or has already taken place. David Možný employs the same strategy he used in his previous videos. He chooses a specific environment, such as a department store, living rooms as shown in lifestyle magazines, i.e. environment that links banality and universality. It's only the surface of these environments that he is interested in, the way they appear, and that serves him as a platform for developing his stories.
The Rahova video is based on real photos of the kind that illustrate what Jean Baudrillard said about photography in The Perfect Crime: “Every photographed object is a trace left behind after everything else has disappeared” – that is, after the disappearance of all aspects and comments, such as the personal, social and cultural context of what is in the viewfinder. If this thin membrane of frozen time is broken by reattaching time to it (manipulating the photo in the computer), the motion pictures take another direction. They begin to forge the reality of their own fiction, the reality of a waiting room or limbo. The author is playing with the idea that the peripeties of the waiting room are unstable to the extent we cannot rely on them.

František Kowolowski

Jakub Nepraš

narozen/born: 6. 3. 1981, Praha; žije a pracuje v Praze/lives and works in Prague (CZ)
studia/graduate: Akademie výtvarných umění v Praze/Academy of Fine Arts, Prague

kontakt/contact:
e-mail: jakubnepras@gmail.com
www.jakubnepras.com

Kultury

Tříminutová digitální videokoláž zobrazuje současnou společnost v mikroorganických strukturách jakési živé babylonské rostliny, která „vytváří podhoubí pro další přirozený vývoj lidského společenství".
Učím se objevovat a manipulovat obrazy dnešního světa podobným způsobem, kterým příroda odjakživa vykresluje i společně s námi přirozeně fungující systémy. V těchto rytmech a kolobězích je ukryto plno krásných barev, pohybů, tvarů. Nacházím v nich i podobnosti s emocemi ve fungování v naší společnosti. Každý natočený kousek ze života lidí nese určitý náboj, ikonu nebo známou asociaci. Jednotlivé shluky se pak dají míchat podobně jako barvy na paletě, a mohou tak tvořit nové souvislosti při pohledu na celkovou kompozici plnou života.
Hemžící se obrazce složené převážně z pohybů a známých činností lidí jsou uspořádané do organických tvarů a podobají se uspořádání například v mikrosvětech, jako jsou třeba buněčné struktury. Účel podobných „videomaleb" je i touha studovat a poznávat vztahy propojeného světa, ve kterém se nacházíme, a vzbouzet neobvyklé skryté vibrace.

Cultures

A three-minute digital video-collage depicts contemporary society in micro-organic structures of a certain living Babylonian plant, which "creates foundations for further natural development of human society".
I am learning to discover and manipulate pictures of today's world in a manner similar to the nature's way of designing functional systems including humans. These rhythms and circles contain a palette of beautiful colours, movements and shapes. There I find similarities with emotions in the functioning of our society. Each part shot of a human life carries certain potential, an icon or a well-known association. The individual accumulations can then be mixed similarly to colors on a palette and thus new relations can be created from the viewpoint of the general composition full of life.
Intertwining pictures composed primarily from movements and known human activities are arranged into organic shapes in a pattern similar to the micro-world environment, such as cell structures. The purpose of these "video-paintings" is also the desire to study and learn about relations of the interconnected world, in which we live and to inspire unusual hidden vibration.

Corine Stübi

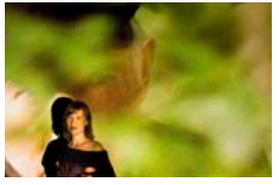

narozena/born: 10. 6. 1977, Neuchâtel (CH)
studia/graduate: Kunsthochschule für Medien, Kolín nad Rýnem/Kunsthochschule für Medien, Cologne (D)

kontakt/contact:
e-mail: info@corinestuebi.com
www.corinestuebi.com

The Chase (Štvanice)

16mm na DVD, 2009

Násilí je personifikováno ve stereotypech, jež představují čistou hrozbu, individuální i kolektivní. Dva muži ve středním věku jdou lesem a vypadají hrozivě. Jsou to predátoři, kteří jsou sami uvězněni v nekonečném lovu, z něhož nemohou uniknout, což vede ke zpochybnění jejich statutu.
Scenérie na pomezí válečné scény a zabijáckého filmu je ještě zvýrazněna kouřem, který oba chuligáni vytvářejí. Tito chuligáni jsou evropskou tváří zla a kolektivního násilí. Ale oba jsou spojení s pohádkou, kterou narušují. Postavy se stávají funkčními a slouží katarzi, takže se zhmotní.

The Chase

16 mm on DVD, 2009

Violence is personified in stereotypes that represent pure threat, collective and individual. Two middle aged men are walking in the forest; they look threatening. They are predators that are themselves trapped in an endless hunt which that they cannot escape and that gradually questions their status.
The scenery, between a war scene and a slasher movie, is emphasized by the smoke produced by two hooligans. The hooligans are the European face of the evil and of collective violence. But the hooligans are connected to a fairy tale that they corrupt. These characters become functional, they serve the catharsis and the evil gets sculptural.

Petr Zubek kurátor/curator

narozen/born: 17. 2. 1967, Frýdek-Místek; žije a pracuje v Düsseldrofu/lives and works in Düsseldorf (DE)
studia/graduate: Akademie výtvarných umění v Praze, Kunstakedemie Düsseldorf/Academy of Fine Arts, Prague; Kunsthochschulle für Medien, Cologne (DE)

kontakt/contact:
e-mail: petr@petr-zubek.de
www.petr-zubek.de

Organizátoři Mikulovského výtvarného sympózia se rozhodli k 16. ročníku této akce uspořádat "dílnu" speciál, která se poprvé věnovala výhradně umění s elektronickými médii.
Technický vývoj dnes prochází všemi oblastmi lidské činnosti a elektronická média změnila nejen náš každodenní život, ale také způsob vnímání světa a reality. Na technickou inovaci či nové poznatky vědy reagují již od počátku samozřejmě také umělci na celém světě a v podstatě je tomu tak nejpozději od dob renesance. Počátky současného mediálního umění sahají do konce 60. let a dnes je již neoddělitelnou součástí dějin výtvarné kultury.
Na mikulovské sympozium jsem vybral umělce jak ze zahraničí, tak i české. Umělce jak střední generace, tak umělce mladé, kteří se věnují převážně těmto médiím. Vybíral jsem z okruhu přátel, o jejichž práci se zajímám již dlouhá léta, ale také umělce, se kterými jsem se poznal víceméně náhodně a jejich díla mne velmi zaujala. Důležitým aspektem při výběru byla pro mne také rozdílnost jejich přístupu k práci jak po tech nické, tak i obsahové stránce. Mikulovskému publiku jsem tak chtěl představit pokud možno co nejširší spektrum možností práce s těmito médii (samozřejmě s ohledem na technické i finanční možnosti produkce "dílny").
Prezentace děl se uskutečnila převážně ve veřejných prostorách města, a jak použití elektronických médií předurčuje, vždy po setmění. Z povahy prezentovaných děl, časové a technické náročnosti jejich výroby, netvořili všichni umělci na místě (jak bylo dosud zvykem), ale přivezli svá díla či projekty zhotovené předem. Každý autor byl seznámen s prostorem i atmosférou akce, dostal písemnou a obrazovou dokumentaci k městu Mikulovu, ze které mohl vycházet.
Krátké portréty zúčastněných umělců a jejich děl je možno shlédnout na tomto DVD a stejně tak je zde alespoň částečně přiblížena atmosféra 16. ročníku sympózia.

The organizers of the Mikulov Art Symposium decided to hold a special "dílna" in its 16th year that for the first time exclusively focused on art in electronic media.
Technological development nowadays affects all areas of human activity and electronic media have changed not only our everyday lives but also the way of perceiving the world and the reality. Naturally, technological innovation and new know-how has always provoked reactions from artists around the world, ever since the Renaissance. The beginnings of contemporary media art go back to the 1960s, and it has now become an integral part of art history.
For the Mikulov symposium, I chose artists both from the Czech Republic and abroad, both middle-aged and young who work mainly with these media. I was choosing from among my friends, whose work I have been following for years, as well as artists whom I met more or less by coincidence and whose work has captured my interest. An important aspect was also the differences in their approach, regarding both the technique and the contents of their works. I wanted to present in Mikulov the widest possible range of attitudes to the new media (with regards to the technical and financial possibilities of the symposium).
The works were presented mostly in public space of the town and after dark, as required by the nature of electronic media. The character of the pieces, the time consumption and other production demands prevented some of the authors from creating their works on the site (which was the custom). Instead, they brought with them the pieces or projects they made beforehand. Each author was briefed about the space and the atmosphere of the event and also received written and image documentation about the town of Mikulov.
This DVD offers short profiles of participating artists and their works, and it captures some of the atmosphere of the 16th year of the symposium.

Petr Zubek / Moře pro Mikulov
audio-instalace 2009
Z terasy Dietrichsteinské hrobky jsem pustil na mikulovské náměstí zvuk mořského příboje a pokusil se takto, pomocí zvuku, změnit charakter a realitu tohoto místa a prostoru. Na jedné straně jsem chtěl dosáhnout pocitu, že za náměstím se moře opradu nachází, na druhé straně to byl ale také symbolický počin, darovat tímto tomuto krásnému místu to poslední, co mu k dokonalosti chybí.

(Moře bylo natočeno speciálně pro tento projekt na pobřeží Atlantiku v Audresselles ve Francii a CD zůstane ve Sbírce Města Mikulova)

Paralelně k této instalaci vznikla fotomontáž – pohlednice Pozdrav z Mikulova, na níž je moře na okraji města zakomponováno.

Petr Zubek / Sea for Mikulov
Audio installation 2009
Standing on the terrace of the Dietrichstein crypt, I turned on the sound of the sea in the Mikulov town square, using it to change the character and the reality of the site and space. I wanted to create the illusion that the sea is indeed to be found just behind the square; on the other hand, it was a symbolic deed to present this beautiful town with the only thing it does not have.

(The sound of the sea was recorded exclusively for this project in Audresselles, on the French Atlantic coast, and will remain in the collection of the town.)

At the same time I created a photomontage – the postcard "Greetings from Mikulov" which has the sea located on the outskirts of the town.

Mathias Antlfinger
Ute Hörner

Milena Dopitová

Monika Fryčová

Eva Jiřička

David Možný

Jakub Nepraš

Corine Stübi

Petr Zubek

Hlavní pořadatelé / Organizers
Město Mikulov ve spolupráci s Regionálním muzeem v Mikulově /
The town of Mikulov in cooperation with the Regional Museum in Mikulov

Poradní sbor / Advisory Board
Dobromila Brichtová, Marcela Effenbergerová, Rostislav Koštial, Petr Kubín, Libor Lípa, Jan Richter

Kurátor / Curator
Petr Zubek

Teoretik ročníku / Theoretician
Jiří Ptáček

Produkce, produkční / Production
Marketingová společnost AVEDON s. r. o., Náměstí 30, 692 01 Mikulov, tel.: +420 519 512 797–8
Jitka Kapičáková Havlíková

Kamera / Camera
Rudolf Kudrnáček

Koncepce a střih / Concept and editing
Petr Zubek

Programování / Programming
Cinecubic Film und Videoproduktion

Fotografie / Photographs
© Petr Jedinák

Grafická úprava / Graphic design
Libor Lípa

Překlad / Translation
Jan Richter

Litografie a pre-press / Set-up and pre-press
Studio 6.15 s. r. o. Zlín

Tisk / Press
Tiskárna Grafico Opava, s. r. o.

Vydalo Město Mikulov v počtu 1000 ks, 2009 /
Published by the town of Mikulov in 1 000 copies, 2009

MVS "dílna" – speciál, Mikulov 8.–15. 8. 2009

Město Mikulov

Regionální muzeum v Mikulově

Generální partner/General partner

ČESKÁ SPOŘITELNA

Za významné podpory/With substantial support from

Ministerstvo kultury

Česko-německý fond budoucnosti / Deutsch-Tschechischer Zukunftsfonds

Hlavní partner/Main partner

Jihomoravský kraj

Mediální partneři/Media partners

Český rozhlas Brno 100,5 FM

Atelier

Artyčok.TV

Partneři/Partners

Víno Marcinčák

Grafico Tiskárna

RAP

Sponzoři/Sponsors

NetServ Mikulov

Hotel MBZ M Mikulov

Zvláštní poděkování/Special thanks to

ALTEI

cinecubic Film & Video Production

Produkce/Production

AVEDON

Příští, 17. ročník Mikulovského výtvarného sympozia "dílna" proběhne od 17. 7. do 14. 8. 2010.
The next – 17th – year of the Mikulov Art Sympozium "dílna" will be held from 17th July to 14th August 2010.